

Αναγόρευση Οικουμενικού Πατριάρχη σε Επίτιμο Διδάκτορα της Θεολογικής Σχολής του Αγίου Αποστόλου Ανδρέου Σύδνεϋ (ΦΩΤΟ)

[Πατριαρχία / Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Το Σάββατο, 5 Οκτωβρίου, η ιαχή «Άξιος» αντήχησε στο κατάμεστο κεντρικό αμφιθέατρο του Πανεπιστημίου του Σύδνεϋ, προς τιμήν του [Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου](#), ο οποίος αναγορεύθηκε Επίτιμος Διδάκτωρ της Θεολογικής Σχολής του Αγίου Ανδρέου, της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας.

Στη λαμπρά τελετή αναγορεύσεως παρέστησαν ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ. Μακάριος και τα μέλη της περί Αυτόν Ιεράς Επαρχιακής Συνόδου, ο Υφυπουργός Πολιτισμού της Ελλάδος, κ. Ιάσων Φωτήλας, ως εκπρόσωπος της Ελληνικής Κυβερνήσεως, Ιεράρχες, κληρικοί, μοναχοί και μοναχές, Καθηγητές και

σπουδαστές της Θεολογικής Σχολής, κ.ά..

Σημειώνεται ότι ο Παναγιώτατος αφίχθη το βράδυ της Παρασκευής στο Διεθνές Αεροδρόμιο του [Σύδνεϋ](#), και πραγματοποιεί πολυήμερη επίσημη επίσκεψη στην [Αυστραλία](#), προκειμένου να προεξάρχει των εορταστικών εκδηλώσεων επί τη εκατονταετηρίδα της σημαντικής αυτής Επαρχίας του Οικουμενικού Θρόνου στην πέμπτη ήπειρο.

Ιδιαίτερα εντυπωσιακή ήταν η έναρξη της τελετής, όπου ο Οικουμενικός Πατριάρχης, μετά την πανηγυρική είσοδο στο αμφιθέατρο, προϋπαντηθείς υπό νέων της Ομογένειας δι' επευφημιών και τραγουδιών προς τιμήν Του, έγινε δεκτός με τυμπανοκρουσίες και ήχους σκωτσέζικης γκάιντας από μέλη της ιστορικής μπάντας «Sydney Thistle Highland PipeBand».

Εξίσου εντυπωσιακό, και ταυτοχρόνως συγκινητικό, ήταν το μουσικοθεατρικό πρόγραμμα με το οποίο ολοκληρώθηκε η τελετή, υπό τον τίτλο «Ρωμιωσύνης Αντίλαλοι», που παρουσιάστηκε από νέους και νέες της Χριστιανικής Ενώσεως του Σύδνεϋ.

Στο κυρίως μέρος της τελετής, ο Παναγιώτατος κ.κ. Βαρθολομαίος **εκφώνησε ομιλία με θέμα: «Η αναγκαιότητα του συνοδικού φρονήματος»**, όπου εισαγωγικά υπενθύμισε ότι «αρχετυπικώς η αγία ημών Εκκλησία κατά την ημέραν της φανερώσεως αυτής εις τον κόσμον, ευρίσκεται εν Συνόδω, ήτοι συνηγμένη “επί το αυτό” εν Αγίω Πνεύματι».

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του, αποσαφήνισε ότι η Συνοδικότητα στην Ορθόδοξη Εκκλησία «δε νοείται ως σύστημα ανάλογον της αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας, όπου αι Εκκλησiae εκλαμβάνονται και νοούνται ως Ομόσπονδα Κρατίδια με κύριαρχον χαρακτηριστικόν την αριθμητικήν αντιπροσώπευσιν και τας ισοπεδωτικὰς λογικάς, ενίων εκ των Ορθοδόξων Εκκλησιών σήμερον».

Εξήγησε δε ότι το συνοδικό φρόνημα της Εκκλησίας εκφράζεται αυθεντικά υπό δύο απαραίτητες και απαρέγκλιτες προϋποθέσεις: «Προϋπόθεσις πρώτη: το αξίωμα ή μάλλον το χάρισμα και η ευθύνη τού Πρώτου.[...] Προϋπόθεσις δευτέρα: η συνοδικότης ουδόλως δύναται να υφίσταται εκτός των τεθεσπισθέντων υπό των Αγίων Οικουμενικών Συνόδων όρων και ορίων».

Περατώνοντας τον θεολογικό λόγο του περί του συνοδικού φρονήματος, ο Οικουμενικός Πατριάρχης αναφέρθηκε στο νέο Σύνταγμα της Ι. Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας, το οποίο λαμβάνει πρόνοια δημιουργίας Συνόδου Επισκόπων, και συνεχάρη για την πρωτοβουλία του αυτή τον Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο κ. Μακάριο. Επιπλέον, ευχαρίστησε τον Αρχιεπίσκοπο, ως Κοσμήτορα της Θεολογικής

Σχολής, καθώς και το Διδακτικό αυτής Προσωπικό, για τη γενόμενη τιμή προς το πρόσωπό Του. Τέλος, απευθύνθηκε με πατρική στοργή προς τους παρισταμένους νέους, προτρέποντάς τους να παραμείνουν πλησίον της Εκκλησίας και του Χριστού, «Όστις δεν θα σας απογοητεύση ποτέ».

Από την πλευρά του, ο Αρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος, εκφωνώντας την καταληκτήρια ομιλία της τελετής, ευχαρίστησε αρχικά τον Παναγιώτατο για την αποδοχή της πρότασης να καταστεί ο πρώτος των διδασκτόρων της ιεράς επιστήμης της Θεολογίας, στην πρώτη Ορθόδοξη Θεολογική Σχολή που δημιουργήθηκε στο νότιο ημισφαίριο. Ακολουθώντας, αφού περιέγραψε το χρονικό των προσπαθειών που κατεβλήθησαν για την ίδρυση της Θεολογικής Σχολής του Αγίου Ανδρέου, αναφέρθηκε εκτενέστερα στην προσωπικότητα του Οικουμενικού Πατριάρχου, ένα «πρότυπο θεολόγου ανδρός», όπως διέκρινε, που καταθέτει «μετά παρρησίας και σοφίας πολλής» τον θεολογικό λόγο της Μητρός Εκκλησίας.

«Αυτή είναι η θεολογία της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας και του Οικουμενικού μας Πατριάρχου Βαρθολομαίου: η θεολογία της αληθείας της πίστεως, η σώζουσα θεολογία της Εκκλησίας, η θεολογία των Αγίων και Σεπτών Οικουμενικών Συνόδων και των Πατέρων μας. Αυτήν τη θεολογία έχει ανάγκη σήμερα ο κόσμος», τόνισε με έμφαση καταληκτικά.

Παρακάτω ολόκληρη η ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχη:

Ἱερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Αὐστραλίας κ. Μακάριε, Κοσμήτορ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου,

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἀρχιερεῖς,

Εὐλαβέστατοι κληρικοί καί ὁσιώτατοι μοναχοί,

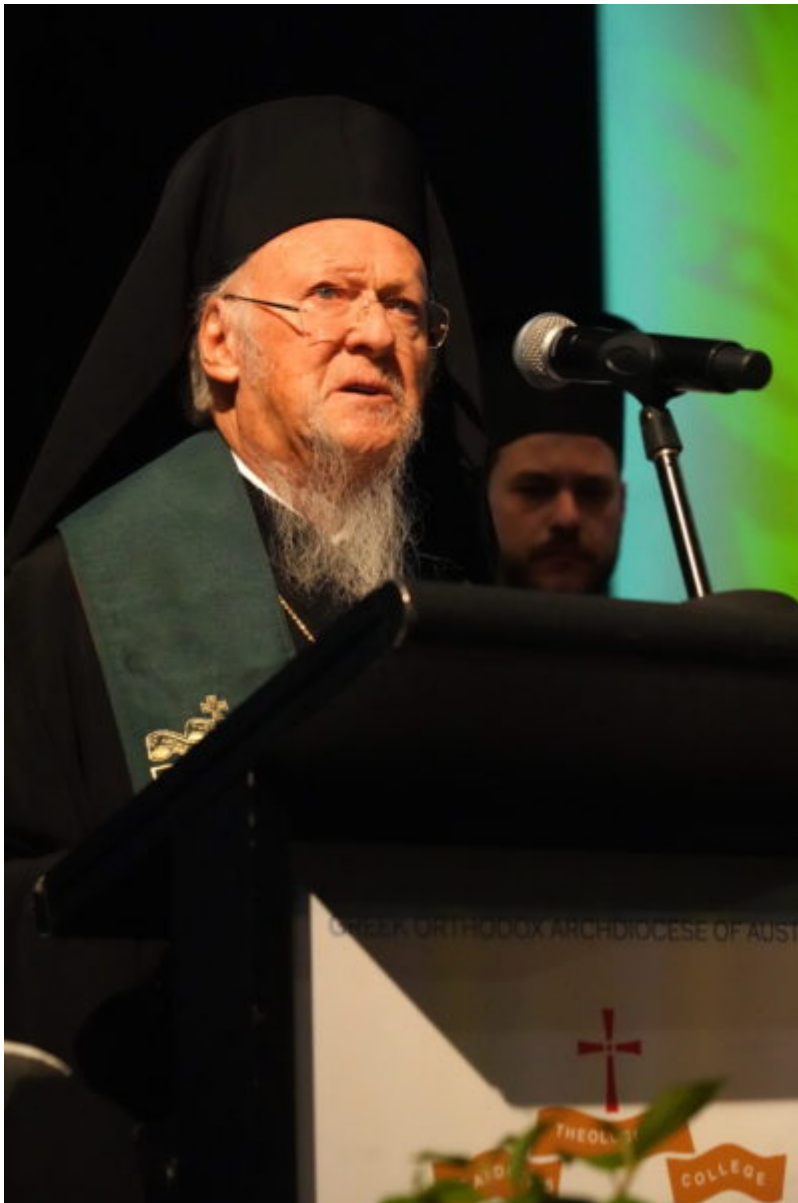
Ἐλλογιμώτατοι κύριοι Καθηγηταί,

Πεφιλημένα τέκνα, φοιτηταί καί φοιτήτριαι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καί νέοι τῆς
Χριστιανικῆς Ἑνώσεως τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας,

Ἐκλεκτοί παρόντες,

Ἐν δοξολογίᾳ πολλῇ καί ἐν ἀπείρῳ εὐχαριστίᾳ πρὸς τόν ἐν Τριάδι Θεόν ἡμῶν
ἀποδεχόμεθα τήν προσγινομένην τιμήν τῆς ἀναγορεύσεως τῆς ἡμῶν Μετριότητος
εἰς τήν περιωπὴν τοῦ Ἐπιτίμου Διδάκτορος τῆς περιπύστου Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ
Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τῆς πρώτης Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν τῷ
Νοτίῳ ἡμισφαιρίῳ, ἰδρυθείσης ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ καί πεφιλημένου Ἱεράρχου τῆς
Μητρὸς Ἐκκλησίας, αιμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κυροῦ Στυλιανοῦ, τοῦ
λογίου ποιμένος, τοῦ ἐγνωσμένου ποιητοῦ, τοῦ ἐγκρατοῦς θεολόγου, τοῦ
ἐκδαπανήσαντος τόν ἐπὶ γῆς βίον αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ
Γένους. Ἄλλ’ ἡ ἐσπερινή αὕτη ἐπίσημος ἀκαδημαϊκὴ τελετὴ, ἡ ὁποία
πραγματοποιεῖται εἰς τό λαμπρόν τοῦτο θεωρεῖον τῆς ἐπιστήμης τοῦ περιβοήτου

Πανεπιστημίου τοῦ Σύδνεϋ, περιποιεῖ ἰδιαίτεράν τιμὴν εἰς τὸν Πατριάρχην, δι' ἓνα ἐπιπλέον λόγον, τὸν ὁποῖον ἀσφαλῶς, ὀφείλομεν νὰ ἀναδείξωμεν.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας ἀπονέμει, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτῆς, Ἐπίτιμον Διδακτορικὸν Δίπλωμα καὶ ἐνῶ ἔχει λάβει τὴν νενομισμένην ἄδειαν πρὸς τοῦτο ἐκ τῶν Πανεπιστημιακῶν Ἀρχῶν καὶ τῆς Συγκλήτου πρό τριετίας, τόσον ὁ ἱερώτατος ἀδελφός καὶ Κοσμήτωρ αὐτῆς, ὅσον καὶ τό σῶμα τῶν Ἐλλογιμωτάτων κυρίων Καθηγητῶν ἀνέμενον τὴν ἡμετέραν ἔλευσιν διὰ νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀπονομὴν τῶν τιμητικῶν τούτων τίτλων ἀπὸ τοῦ Πατριάρχου, ἐκφράζοντες καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τὰ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ τιμῆς, σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὴν ἡμετέραν Μετριότητα. Διό καὶ ἐκφράζομεν πρὸς τὸν Κοσμήτορα καὶ πρὸς ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Διδακτικοῦ Προσωπικοῦ τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐχαριστίαν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν, ὡς πράττομεν πάντοτε, ὅτι αἱ τιμαὶ αὗται διαβαίνουν καὶ

ἀντανεκλοῦν ἐπὶ τὴν κοινὴν ἡμῶν Μητέρα, τὴν Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν, τό Σεπτόν Οἰκουμενικόν μας Πατριαρχεῖον, τοῦ ὁποῖου τὴν σταυρόσχημον καὶ ἀνάντη πορείαν ἰθύνει, ἀπείρῳ Θεοῦ ἐλέει, ἡ ἡμετέρα Μετριότης τριάκοντα καὶ τρία ἔτη, ἕως τῆς σήμερον.

Καίτοι ἐν τῇ ἐκδηλώσει ταύτῃ ὅλα πραγματοποιοῦνται εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν, ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ἐκλεκτοὶ προσκεκλημένοι, νά ἐκκινήσωμεν τὴν ὁμιλίαν ἡμῶν παραδόξως πως, ἀναμιμνησκόμενοι τὴν ἱστορίαν τῆς πυργοποιίας τῆς Βαβέλ ἐκ τῆς Μωσαϊκῆς Παραδόσεως τῆς Ἱερᾶς τῆς Γενέσεως Βίβλου καὶ τὴν παιδαγωγίαν τὴν ὁποίαν ἐπέβαλεν ὁ Κύριος Σαβαώθ ἐπὶ ἐκείνων, οἵτινες ἐκ τῆς πολλῆς τῶν ἀλαζονείας ὠκοδόμησαν τὸν νοητὸν πύργον τῆς ἀποστασίας κατὰ τοῦ Θεοῦ: «καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ἐκεῖθεν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον. Διὰ τοῦτο ἐκλήθη τό ὄνομα αὐτῆς Σύγχυσις, ὅτι ἐκεῖ συνέχεε Κύριος τὰ χεῖλη πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐκεῖθεν διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς» (Γεν. 11, 8-9), κατὰ τό ἱερόν κείμενον.

Ὅθεν, σύγχυσις καί ταραχή καί διαίρεσις, ἔριδες καί μάχαι ἐπικρατοῦν ὅταν ἡ ἀνθρωπότης ἐπαναστατῇ κατὰ τοῦ Θεοῦ καί, ἀσφαλῶς, ἡ πρώτη ἐκείνη ἐπανάστασις τοῦ ἀρχαίου Ἀδάμ κατὰ τοῦ ἁγίου θελήματος τοῦ Δημιουργοῦ εἶναι πού ἐπιφέρει τήν ἔκπτωσιν ἐκ τῆς κοινωνίας τῆς ἀγάπης τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, τόν σκοτασμόν τοῦ νοός τοῦ ἀνθρώπου, τήν ἀποξένωσιν ἐκ τῆς χάριτος ἀλλά καί τήν ἐπανάστασιν καί τήν διχόνοιαν μεταξύ τῶν τέκνων τοῦ Ἀδάμ, ὡς εἶδομεν ἐκ τῆς ἀναφορᾶς εἰς τόν Πύργον τῆς Βαβέλ, ἀλλά καί ἐκ πολλῶν ἄλλων, ὡς ἡ ἀδελφοκτονία τοῦ Κάϊν καί πλεῖστα ὅσα ἀκόμη. Καί ὡς ταῦτα πάντα εἰσέρχονται, ὡς ἐπείσακτος νόσος, εἰς τήν ἀνθρωπίνην πραγματικότητα δι' ἑνός ἀνθρώπου, οὕτω καί διὰ τοῦ Ἐνός καί Μοναδικοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Πατρός ἀποκαθίσταται ἡ πηλίνη ἀδαμιαία φύσις εἰς τό ἀρχαῖον κάλλος καί ἐπέρχεται ἡ συμφιλίωσις καί ἡ ἐνότης κατὰ τήν διδασκαλίαν τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου (πρβλ. Α' Ρωμ. 12 κ. ἐξ.).

Εἰκόνα θαυμαστήν τῆς ἐνότητος, ἐν ἀντιθέσει, μέ τά προλεχθέντα ἀνευρίσκομεν εἰς τάς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καί δὴ εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς Πεντηκοστῆς, καθ' ἣν ἅπανα ἡ Ἐκκλησία ἦτο συνηγμένη «ἐπὶ τό αὐτό» (Πρ. 2, 1), ὡς ἓν σῶμα καί ἓν πνεῦμα, καί εἶναι τῷ ὄντι ἄξιον θαυμασμοῦ ὅτι ἡ ἔκχυσις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπιφέρει τὴν ποικιλίαν τῶν γλωσσῶν, ἥτις ὅμως δέν προκαλεῖ τὴν σύγχυσιν τῆς Βαβέλ, τοῦναντίον ὁδηγεῖ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐν τρόπῳ θαυμαστῷ, δηλονότι ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, διότι μόνον διὰ τοῦ πανσθενουργοῦ καί γλωσσοπυρσομόρφου Πνεύματος εἶναι δυνατὴ ἡ ἐνότης, ἥτις μάλιστα εἶναι τό ὄντολογικόν ἐκεῖνο στοιχεῖον, τό ὁποῖον κυριαρχεῖ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν οὕτω καλουμένην ἡμέραν φανερώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ.

Κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, ἐν θαυμαστῇ ἐνότητι, φανεροῦται εἰς τὰς καθολικὰς αὐτῆς διαστάσεις ἡ Ἐκκλησία, ἥτις ἐκτίσθη πρό καταβολῆς κόσμου ἐν τῇ πανσοφίᾳ τοῦ Πατρός, διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἐν Πνεύματι ἁγίῳ. Ἄπαντα ἡ Ἐκκλησία εἰς ἓνα τόπον, ὡς ἡ μία φωνὴ τοῦ Παρακλήτου συνέρχεται καὶ καθίσταται τὸ κέντρον τῆς Κτίσεως καὶ καλεῖ ἅπαντας εἰς ἐνότητα, καθὼς ψάλλομεν κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς: «Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρός τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε, καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανάγιον Πνεῦμα»[1].

Θά ἐλέγομεν, συνεπῶς, ὅτι ἀρχετυπικῶς ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία κατὰ τήν ἡμέραν τῆς φανερώσεως αὐτῆς εἰς τόν κόσμον, εὐρίσκεται ἐν Συνόδῳ, ἥτοι συνηγμένη «ἐπὶ τό αὐτό» ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, διότι Σύνοδος καί Ἐκκλησία, μᾶλλον οὐδόλως δύνανται νά ὑπάρξουν κεχωρισμένως ἀπ' ἀλλήλων, καθὼς λέγει καί ὁ ἡμέτερος ἐν ἁγίοις Προκάτοχος, Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννης ὁ Χρυσορρήμων: «Ἐκκλησία γάρ συστήματος καί συνόδου ἐστὶν ὄνομα»[2]. Συνεπῶς, Σύνοδος εἶναι ἡ χαρισματική συγκρότησις τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ὁποίας φανεροῦται ἡ ἀλήθεια, ὡς γεγονός ἐνότητος, κοινωνίας καί ἀγάπης, καί οὐχί ἀσφαλῶς ὡς συνέδριον ἐπιστημονικοῦ τύπου, ἔνθα διαλεγόμεθα ἐπιστημονικῶς καί φιλοσοφικῶς διὰ τήν εξαγωγήν συμπερασμάτων τινῶν.

Ἀσφαλῶς, ἡ Σύνοδος εἶναι ἀπαραίτητος καί ἀναγκαία ὡςάκις διασαλεύεται ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε διότι φαλκιδεύεται ἡ ἀλήθεια τῆς Πίστεως, εἴτε διότι ἀμφισβητεῖται ἡ ἱεροκανονική της σταθερότης. Λέγει, ἐν προκειμένῳ, ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Περγάμου κυρός Ἰωάννης, ὁ παγκοσμίου κύρους θεολόγος τῶν ἐσχάτων χρόνων, τά ἑξῆς: «Ἡ ἐνότητα στήν Ἐκκλησία διασαλεύεται ὅταν ὁ καθένας ὑψώνει τό ἀνάστημά του καί γίνεται ἐκφραστής καί ὑπερασπιστής τῆς ἀλήθειας [...], διάφοροι ἐκφράζουν μέ τή δική τους αὐθεντία τήν ἀλήθεια. Καί ἔχουμε ἔτσι μία διαίρεση οὐσιαστική μέσα στήν Ἐκκλησία». Καί συνεχίζει ὁ μακαριστός Ἱεράρχης: «Ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων εἶναι αὕτη πού τελικά ἀποφαίνεται γιά τήν ἀλήθεια. Ἡ Σύνοδος εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιά νά μπορούμε νά διαπιστώνουμε ποιά εἶναι ἡ ἀλήθεια. Καί ὄχι ἡ γνώμη τοῦ καθενός, καί ὄχι ἡ γνώμη των διαφόρων ὁμάδων»[3].

Ἀτυχῶς, ἐσχάτως, κυρίως ἐξ ἀφορμῆς τῆς συγκλήσεως τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς συνελθούσης ἐν Κρήτῃ, ὑπῆρξαν πλεῖσται ὅσαι ἀμφισβητήσεις τῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀρχῶν τῆς συνοδικῆς συνειδήσεως καί ἐν γένει τοῦ φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας. Μετ' ἐπιτάσεως καί ἀπό τούτου τοῦ βήματος ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι : «Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς μιᾶς, ἁγίας, καθολικῆς καί ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ αὐθεντικήν μαρτυρίαν τῆς πίστεως εἰς τόν Θεάνθρωπον Χριστόν, τόν Μονογενῆ Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, τόν φανερώσαντα, διά τῆς ἐνανθρωπήσεως, τοῦ ὅλου ἐπιγείου ἔργου, τῆς σταυρικῆς

θυσίας καί τῆς ἀναστάσεώς Αὐτοῦ, τόν Τριαδικόν Θεόν ὡς ἄπειρον Ἀγάπην»[4]. Θά ἐλέγομεν μάλιστα, ἄνευ δευτέρας σκέψεως, ὅτι ἡ ἀναίτιος πολεμική κατά τῆς Συνόδου ταύτης ἀποτελεῖ ἕν ἐπί πλέον ἐχέγγυον ὅτι αὕτη ἐκφράζει τήν γνησίαν φωνήν τοῦ Παρακλήτου.

Αὐτήν τήν γνησίαν φωνήν τοῦ Πνεύματος, περί τῆς ὁποίας προσφυῶς ἐγράφη: «Σήμερον ἡ ἀρχαία καί μουσουργική φωνή τοῦ Πνεύματος πάλιν ἀκούεται. Σήμερον ἡ εὐδίνητος καί εὐλαλος τῆς Ἐκκλησίας γλῶττα κηρύττει καί τάληθῇ λέγει. Σήμερον ὁ ἦχος ὁ καθαρὸς τῶν ἐορταζόντων μελωδεῖται καί εἰς τὰ τέτταρα τῆς Οἰκουμένης πέρατα ἀφικνεῖται»[5], αὐτήν τήν φερέσβιον καί τερψίμβροτον φωνήν, λέγομεν, ἔχομεν περισσότερον ἢ ἄλλοτε ἀνάγκην σήμερον, διό καί ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ὅχι μόνον διακηρύττει τήν βαθεῖαν καί ἀκλόνητον συνοδικήν συνείδησιν αὐτῆς ἀλλά ἐγγυᾶται καί διαφυλάττει τήν ἐνότητα τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας κατὰ τὰς ἀρχαιοθὲν θυσιαστικὰς εὐθύνας αὐτῆς.

Οὐδόλως, ἄλλωστε, εἶναι τυχαῖον ὅτι ἅπασαι αἱ Ἅγιοι καί Σεπταὶ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι συνεκλήθησαν εἰς τό κανονικόν ἔδαφος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, τῇ φροντίδι καί μερίμνῃ καί εἰς τὰς πλεῖστας τῶν περιπτώσεων, τῇ πρωτοστασίᾳ τῶν ἀοιδίμων προκατόχων ἡμῶν, διότι, ὡς ἐλέχθη, ἡ ἀλήθεια ἐκφράζεται διὰ τῆς Συνόδου, ὡς ἐκφράσεως τῆς καθόλου Ἐκκλησίας. Ἡ μερικότης καί ἀποσπασματικότης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, δέν εἶναι δυνατόν νά ἐκφράσῃ τήν καθολικὴν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας, διό καί ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων, οἵτινες δέν παρίστανται εἰς τήν Σύνοδον ὡς μεμονωμένα καί αὐθύπαρκτα -οὕτως εἰπεῖν- πρόσωπα ἀλλ' ἐκ προσώπου τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ αὐτῶν, ὡς ἔκφρασις τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις φέρει εἰς τήν πληρότητά των τὰ χαρίσματα τῆς Ἐνότητος, τῆς Ἀγιότητος, τῆς Καθολικότητος καί τῆς Ἀποστολικότητος, κωδικοποιεῖ τήν ἐμπειρίαν τῆς ἀληθείας καί οὐχί θεωρητικὰς τινας ἀρχάς.

Αισθανόμεθα, καί από τούτου τοῦ ἐπισήμου βήματος, τήν ἀνάγκην νά διαδηλώσωμεν ὅτι ἡ Συνοδικότης ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ δέν νοεῖται ὡς σύστημα ἀνάλογον τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς Δημοκρατίας, ὅπου αἱ Ἐκκλησίαι ἐκλαμβάνονται καί νοοῦνται ὡς Ὁμόσπονδα Κρατίδια μέ κύριαρχον χαρακτηριστικόν τήν ἀριθμητικήν ἀντιπροσώπευσιν καί τάς ἰσοπεδωτικές λογικάς, ἐνίων ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σήμερον. Τό συνοδικόν φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται, αὐθεντικῶ τῷ τρόπῳ, ὑπό δύο ἀπαραιτήτους καί ἀπαρεγκλίτους προϋποθέσεις:

Προϋπόθεσις πρώτη: τό ἀξίωμα ἢ μᾶλλον τό χάρισμα καί ἡ εὐθύνη τοῦ Πρώτου. Ἡ Συνοδικότης ἄνευ τοῦ Πρωτείου, καί τάνάπαλιν, συνιστοῦν σχῆμα ὄχι μόνον ὀξύμωρον ἀλλά καί ἀνύπαρκτον. Ἦδη ὁ 34ος Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων θέτει τό ἀσφαλές πλαίσιον καί τήν ἰσόρροπον σχέσιν μεταξύ τῆς Συνόδου καί τοῦ Πρώτου «Τούς ἐπισκόπους ἐκάστου ἔθνους εἰδέναι χρή τόν ἐν αὐτοῖς πρῶτον, καί ἡγεῖσθαι αὐτόν ὡς κεφαλὴν, καί μηδέν τι πράττειν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης· ἐκεῖνα δέ μόνον πράττειν ἕκαστον, ὅσα τῇ αὐτοῦ παροικίᾳ ἐπιβάλλει, καί ταῖς ὑπ’ αὐτήν χώραις. Ἀλλά μηδέ ἐκεῖνος ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιεῖτω τι. Οὕτω γάρ ὁμόνοια ἔσται, καί δοξασθήσεται ὁ θεός, διὰ Κυρίου, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι· ὁ Πατήρ, καί ὁ Υἱός, καί τό ἅγιον Πνεῦμα»[6], ὡς λέγει ὁ θεόγραφτος κανὼν. Σημειωθήτω, βεβαίως, ὅτι ὁ Πρῶτος δέν ὑφίσταται τιμῆς ἕνεκεν, διότι ἄνευ τοῦ Πρώτου δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξῃ Σύνοδος. «Ὅπου, συνεπῶς, σύνοδος, ἐκεῖ καί πρωτεῖο. Καί ὅπου πρωτεῖο, ἐκεῖ καί Σύνοδος»[7], θά σημειώσῃ καί πάλιν ὁ πολὺς μακαριστός

Περγάμου Ἰωάννης. Βεβαίως, τό Πρωτεῖον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εἶναι σήμερον ὁ λίθος τοῦ προσκόμματος διά μερικάς ἐκ τῶν νεοπαγῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' ὡς ἐλέχθη, ἡ πρόταξις καί μάλιστα ἡ ὑπερτροφική ἀνάπτυξις τῆς Συνοδικότητος εἰς βάρος τοῦ Πρωτείου συνιστᾷ ὀθνεῖαν ἀλλοίωσιν τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησιολογίας καί ἐπικίνδυνον ἐκτροπήν ἐκ τῶν ἱεροκανονικῶς παραδεδομένων.

Προϋπόθεσις δευτέρα: ἡ συνοδικότης οὐδόλως δύναται νά ὑφίσταται ἐκτός τῶν θεσπισθέντων ὑπό τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὅρων καί ὀρίων. Παρά τήν υἱοθέτησιν ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί νεοφανῶν μορφῶν συνοδικῆς αὐτοσυνειδησίας, ὡς λόγου χάριν, τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων, ἀλλά καί τήν, ἐπί ἴσοις ὅροις, συμμετοχήν καί τῶν νεοτεύκτων Ἐκκλησιῶν εἰς τήν Ἀγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον, ὀφείλομεν νά τονίσωμεν ὅτι ὁ θεσμός τῆς Πενταρχίας εἶναι ἀπολύτως ἱεροκανονικός καί ἀπαράγραπτος. Λέγει χαρακτηριστικῶς, ἐν προκειμένῳ, ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας δογματικός Πατήρ, Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Σύνοδος ἐστίν ὅτε τά πέντε πατριαρχεῖα θεσπίσουσι μίαν πίστιν, καί ἕνα λόγον• εἰ δέ ἐκ τούτων κἂν εἷς ἀπολείψῃ, ἢ οὐχ ὑποκύψει τῇ συνόδῳ, αὕτη σύνοδος οὐκ ἔστιν, ἀλλά παρασυναγωγή καί συνέδριον ματαιότητος καί ἀλαζονείας»[8].

Ἡ προσήλωσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τό συνοδικόν συνειδός, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι ἀπαράτρεπτος, διό καί, ὡς ἐλέχθη, συνεκάλεσε τήν Ἀγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον, παρά τάς τιτανίους ἀντιξοότητας. Ἐάν μάλιστα τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ὑποκῦπτον εἰς τάς

διαφόρους φωνάς τοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ καί τοῦ φονταμενταλισμοῦ, εἰς τὰς φωνάς τῆς ἐσωστρεφείας καί τῆς ἀποκλειστικότητος, εἶχεν ἀρνηθῇ αὐτήν τήν κλήσιν τοῦ Θεοῦ, τότε θά εἶχε καταγραφῇ μία ἀπό τὰς μεγαλυτέρας ἡττας εἰς τήν πολύχρονον καί πολυκύμαντον ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Διό καί εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν τονίζει τήν ἀναγκαιότητα τοῦ ἀληθοῦς συνοδικοῦ φρονήματος, οὐχί μόνον λόγοις ἀλλά, κυρίως, ἔργοις. Καί τοῦτο δύναται νά βεβαιώσῃ ὁ ἱερώτατος ἀδελφός Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας κ. Μακάριος καί σύμπας ὁ ἱερός κλήρος καί ὁ λαός τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας, καθ' ὅτι ἐσχάτως ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐνέκρινεν ἀσμένως τό νέον Σύνταγμα αὐτῆς, κείμενον ἄριστον ἐξ ἐπόψεως ἱεροκανονικῆς καί ποιμαντικῆς, καί ἔργον πολυμόχθου καί ἐντατικῆς ἐργασίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί ὁμάδος Καθηγητῶν καί εἰδικῶν ἐπιστημόνων, τό ὁποῖον λαμβάνει πρόνοιαν δημιουργίας Συνόδου Ἐπισκόπων μέ Πρῶτον τόν ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπον Αὐστραλίας. Συγχαίρομεν καί ἐπαινοῦμεν, καί μέ τήν παροῦσαν εὐκαιρίαν τόν προσφιλέστατον ἀδελφόν, διότι με ταύτην τήν πρωτοβουλίαν, τήν ὁποίαν ὀλοκαρδίως ἐπηυλογήσαμεν, ἐκκλησιαστικοποιήθη ἡ διοίκησις τῆς κατ' αὐτόν Ἀρχιεπισκοπῆς καί διωρθώθησαν στρεβλώσεις καί παραχρήσεις, αἵτινες ἐπεσωρεύθησαν τῇ παραδρομῇ τοῦ χρόνου εἰς τήν διοικητικήν διάρθρωσιν καί διακυβέρνησιν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Παραλλήλως δέ, καθίσταται περισσότερο ἰσχυρά ἡ θέσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριαρχείου ἐν τῇ Αὐστραλιανῇ Κοινοπολιτεία καί ἐνδυναμοῦται καί ἐπιβεβαιοῦται, ἐπισημότερον, ἡ ἱεροκανονική σχέσις τῆς ἐνταῦθα Ἐπαρχίας τοῦ Θρόνου μετά τοῦ σεπτοῦ Κέντρου του Φαναρίου.

Ἐκλεκτοί παρόντες, ἐπιτρέψατε ἡμῖν, παρεκβατικῶς μέν καρδιακῶς δέ, νά ἀπευθύνωμεν τόν λόγον, εἰς τό σημεῖον τοῦτο, πρὸς τοὺς παρισταμένους νέους καί νέανιδας τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως, τοὺς φοιτητάς καί φοιτητρίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, οἱ οἱοίσι ὡς τά νεόφυτα τῶν ἐλαιῶν κυκλώνουν τήν τράπεζα, τοῦ Πατριάρχου (πρβλ. Ψλ. 127, 3), ἀλλά καί πρὸς ἅπασαν τήν νεότητα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας, ἥτις ἀποτελεῖ τόν ὠραιότερον καί εὐχυμότερον καρπὸν τῆς Ὁμογενείας, τήν αἰσιόδοξον προοπτικήν τοῦ παρόντος καί τήν ἀκράδαντον ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος, τήν παρηγορίαν εἰς τήν αὐχμηράν ἐποχὴν μας καί τήν προσδοκίαν τῆς ἐπιούσης. Χαιρόμεθα καί εὐφραινόμεθα σήμερον, αἰσθανομένοι τόν παλμόν τῆς νεότητος καί ἀδημονοῦμεν νά ἀποθαυμάσωμεν τὰς ἀκολουθούσας, ἐτοιμασθείσας ὑπὸ τῶν νέων, ἐκδηλώσεις διὰ τόν ἑορτασμόν τῆς ἐκατονταετηρίδος, ὅπως ἐκαμαρώσαμεν αὐτούς πρό τριετίας, ὅταν μέ τὰς ἀγγελικὰς τῶν φωνὰς ἐτραγούδησαν, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς τριακονταετίας ἡμῶν εἰς τόν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τό ἐξαίσιον ποίημα: «Μαζεύω ρόδα, γιασεμιά, στόν κῆπο τοῦ νησιοῦ σου, στεφάνι μοσχομύριστο, νά πλέξω στή γιορτὴ σου. Τριάντα χρόνια караβοκύρης, τῆς

Ἐκκλησίας μας πλοηγός, τό χτυποκάρδι του: Ὁρθοδοξία μά καί τό σπίτι μας, καημός». Καί ὅταν μέ τά γεμάτα δύναμη νεανικά σώματά των ἐσχημάτισαν τήν ἀκτογραμμήν τῆς Αὐστραλίας, διά νά δείξουν ὅτι σύμπασα ἡ πέμπτη Ἑπείρος, ἐν ἐνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ, εὐχεται εἰς τόν Πατριάρχην. Σας ευχαριστοῦμεν καί πάλιν ἀγαπητά μας παιδιά.

Δέν ἐκφράζομεν ἀπλῶς τήν ἐλπίδα ἀλλά τήν βεβαιότητα ὅτι **ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Αὐστραλίας πορεύεται καλῶς καί θεοφιλῶς καί τοῦτο διότι οἱ νέοι καί αἱ νεάνιδες εὐρίσκονται πλησίον τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ποιμενάρχου των, καί τό λέγομεν μετά πάσης βεβαιότητος, διότι τό κριτήριον τῶν νέων ἀνθρώπων εἶναι καί ἀμείλικτον ἀλλά καί ἀλάνθαστον.**

Πλειστάκις ἠκούσαμεν τό σύνθημα «εἵμαστε ἔτοιμοι γιά τό μέλλον» καί σήμερον βλέπομεν ὅτι δέν εἶναι μία συνθηματολογική ἑξαρσις ἀλλά ἡ βεβαία πραγματικότης. Τῷ ὄντι, ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Αὐστραλίας πορεύεται εἰς τό μέλλον σταθερῶς καί ἀκλονήτως καί αὐτήν τήν εὐλογητήν πορείαν της ἐγγυᾶται καί ἡ σφριγῶσα νεότης. Τεκνία ἠγαπημένα, παραμείνατε πλησίον τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Χριστοῦ, Ὁ Χριστός δέν θά σᾶς ἀπογοητεύσῃ ποτέ. Κλείσατε τά ὦτα σας εἰς τάς σειρήνας τοῦ κόσμου, οἱ οἱποῖοι λέγουν ὅτι τό Εὐαγγέλιον καί ἡ Ἐκκλησία σημαίνουν στέρῃσιν, συντήρησιν, ὀπισθοδρόμησιν καί καταπίεσιν. Κάθε ἄλλο! Ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ εἶναι «ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» (Γαλ. 5, 22-23) καί ἄνεσις καί ἀνάψυξις, ὡς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, κἀγώ

ἀναπαύσω ὑμᾶς. ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶξός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ, καί εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γάρ ζυγός μου χρηστός καί τό φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστίν», (Μτ. 11, 28-29). Μόνον ἡ ἁμαρτία καί τά ὀψώνιά της εἶναι θάνατος (πρβλ. Ρωμ 6, 23) καί ὄχι ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωή.

Ἐπαναφέροντες τόν λόγον, Πατέρες καί Ἀδελφοί, εἰς τά πρότερα ἐπευλογοῦμεν πάντας ὑμᾶς πατρικῶς, ἀπονέμοντες δέ τήν πατριαρχικήν ἡμῶν εὐχήν εἰς τε τούς διδάσκοντας καί εἰς τούς διδασκομένους ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἐκφράζομεν διά μίαν εἰσέτι φοράν τήν βαθεῖαν ἡμῶν εὐχαριστίαν καί συγκίνησιν διά τήν μεγίστην ταύτην ἀκαδημαϊκὴν τιμήν, ξεχωριστὴν πράγματι, διότι προέρχεται ἐκ τῆς πέμπτης Ἡπείρου καί τῆς ἐνταῦθα ἐκλεκτῆς θυγατρὸς, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας, καί τοῦτο ἐπιτείνει τήν χαράν καί τήν συγκίνησιν ἡμῶν. Καί ἐφ' ὅσον ὁ λόγος ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τό συνοδικόν φρόνημα, τό ὁποῖον ὀφείλομεν νά καλλιεργήσωμεν εἰς τόν λαόν τοῦ Θεοῦ, καθὼς καί εἰς τούς φοιτητάς τῶν θεολογικῶν μας Σχολῶν καί μελλοντικούς κληρικούς τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιτραπήτω νά κατακλείσωμεν τόν λόγον, μέ μίαν παραίνεσιν ἐρανισμένην ἐκ τοῦ γνωστοῦ εἰς πάντας ἡμᾶς, ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου. Συμβουλεύει ὁ ἅγιος πατήρ: «δέν εἶναι συγκεχωρημένον εἰς κανένα οἰονδήποτε λαϊκόν, ἢ νά κινῇ λόγον διά ἐκκλησιαστικάς ὑποθέσεις, ἢ νά ἀντιστέκεται εἰς ὀλόκληρον ἐκκλησίαν, ἢ οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Διότι τό νά ἀνιχνεύη, καί νά ἐξετάζη τις τά τοιαῦτα, τοῦτο εἶναι ἔργον τῶν Πατριαρχῶν καί ἱερέων καί διδασκάλων, εἰς τούς ὁποίους ἐδόθη ἐκ Θεοῦ νά λύουσι, καί νά δένουσιν»[9].

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διά τήν ὑπομονήν σας.

1. Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς, ἦχος πλ. δ΄.
2. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Εἰς τόν ρμθ΄ ψαλμόν, PG 55, 493.
3. Μητροπολίτου Γέροντος Περγάμου Ἰωάννου (Ζηζιούλα), Ἑκατό Κηρύγματα, Ἐκδ. Ἄρτος Ζωῆς, Ἀθήνα 2023, σελ. 259-260.
4. Ἐγκύκλιος τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Κρήτη 2016 (https://www.holycouncil.org/encyclical-holy-council_el).
5. Ἐγκόλπιον Ἡμερολόγιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, 2021, σελ. 46.
6. Γ. Ράλλη-Μ. Ποτλῆ, Σύνταγμα τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, Ἐκ τῆς Τυπογραφίας Χαρτοφύλακος, Ἀθήνησιν 1852, τ. 2, σ. 45.
7. Μητροπολίτου Γέροντος Περγάμου Ἰωάννου Ζηζιούλα, «Ὁ Συνοδικὸς Θεσμός» στό Ἔργα Α΄-Ἐκκλησιολογικά Μελετήματα, Ἐκδ. Δόμος, Ἀθήνα 2016, σελ. 721.
8. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Λόγος Ἀποδεικτικὸς περὶ τῶν Ἀγίων καὶ Σεπτῶν Εἰκόνων, PG 95, 332 D.
9. Ἀγαπίου Ἱερομονάχου καὶ Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Πηδάλιον τῆς Νοητῆς Νηός τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας, ἥτοι ἅπαντες οἱ Ἱεροὶ καὶ Θεῖοι Κανόνες, Πρὸς κατάληψιν τῶν ἀπλουστέρων ἐρμηνευόμενοι παρὰ Ἀγαπίου Ἱερομονάχου καὶ Νικοδήμου Μοναχοῦ, Ἀκριβῆς ἀνατύπωσις τῆς γ΄ Ἐκδόσεως τοῦ 1864, Ἔκδοσις Ἀστήρ – Παπαδημητρίου», Ἀθῆναι 1986, σελ. 191.

The song refers to the period between the 15th and 19th century. The singers instruct Deropolitissa to go to church, to light the candles, to do prostrations and to ask God to protect the people. The polyphonic songs of Epirus are a unique and living tradition of the populations of the borderland region of Epirus and Albania. This unique style has a haunting beauty and impact.

This 'tsamiko' is one of the most popular dances from the Peloponnese and refers to the famous Klepht Kolokotronis and his clan who were known for their legendary courage and daring. It has come to represent all the Klephts and their role in the Greek War of Independence.

Το πρόγραμμα

Παρατίθεται το πρόγραμμα με τις κύριες εκδηλώσεις που θα πραγματοποιηθούν στο Σύνδεϋ και τη Μελβούρνη κατά τη διάρκεια της Αποστολικής Πατριαρχικής

επισκέψεως, ενώ για περισσότερες πληροφορίες σχετικάς με τις εκδηλώσεις και για κρατήσεις θέσεων, όπου απαιτείται, οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να επισκέπτονται τον ιστότοπο: patriarchvisit.org.au.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΣΤΟ ΣΥΔΝΕΪ

- **Πατριαρχική Θεία Λειτουργία**

Κυριακή 6 Οκτωβρίου, 7:30 π.μ. – 12:00 μ.

ICC Sydney Theatre (14 Darling Dr, Sydney NSW)

- **Επίσημο Δείπνο**

Τρίτη 8 Οκτωβρίου, 18:00

ICC Grand Ballroom (14 Darling Dr, Sydney NSW)

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΣΤΗ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ

- **Πατριαρχική Θεία Λειτουργία**

Κυριακή, 13 Οκτωβρίου, 7:30 π.μ. – 12:00 μ.

Margaret Court Arena, Olympic Blvd, Μελβούρνη

- **Παρέλαση προς τιμήν του Οικουμενικού Πατριάρχου**

Κυριακή 13 Οκτωβρίου, 1:30 μ.μ. – 3:30 μ.μ.

KIA Arena, 200 Batman Ave, Μελβούρνη

- **Επίσημο Δείπνο**

Δευτέρα 14 Οκτωβρίου, 6:00 μ.μ.

Melbourne Park, Olympic Blvd, Μελβούρνη

Διαβάστε ακόμη

Με δάκρυα χαράς κλήρος και λαός στο Σύδνεϋ υποδέχθηκε τον Οικουμενικό Πατριάρχη - Το πρόγραμμα της Πατριαρχικής επίσκεψης στην Αυστραλία

Επίσημη Δοξολογία επί τη υποδοχή του Οικουμενικού Πατριάρχου στο Σύνεϋ - “Η Ορθόδοξος Εκκλησία είναι η Εκκλησία της αλληλοπεριχωρήσεως”

Συνάντηση Οικουμενικού Πατριάρχη με τον Πρωθυπουργό της Αυστραλίας στην Πρωθυπουργική Κατοικία

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης στην Κυβερνήτρια της Νέας Νοτίου Ουαλίας

Φωτογραφίες από την υποδοχή του Παναγιωτάτου στο Αμφιθέατρο του Πανεπιστημίου και από την εκδήλωση: Νίκος Παπαχρήστου